

Broadway te Groesbeek

Jacques Jacobs

Het is even doortrappen vanaf Mook de heuvel op, maar dan heb je ook wat. Dan ligt plotseling in het ochtendgloren mooi Groesbeek aan je voeten. Het dorp met meerdere kernen, met ieder een eigen school en voetbalclub. Snel fietste ik verder naar lagere school 'Breedeweg' in de gelijknamige parochie. Het was 1981 en het was mijn eerste baan. Toen ik onlangs de uitnodiging ontving voor de reünie van leerjaar 1981-1982, ging ik zolder op. De doos met 'klasseschriften' was snel gevonden. Het klasseschrift! Goud! Om beurten kregen leerlingen de opdracht in het schrift van de schooldag een verslag te maken. Ik startte met lezen en verwachtte een achterhaalde onderwijssituatie aan te treffen. Maar hoe meer ik las, hoe sterker ik overtuigd raakte dat ik het voor een groot deel weer zo zou kunnen doen. Natuurlijk beschikken we nu over moderne media en ik zou met de kennis van nu meer op maat werken. Maar toch. Ik realiseer me dat mijn werkwijze alleen mogelijk was, omdat de directrice vertrouwen toonde en veel ruimte gaf om de dingen te doen waar ik goed in was. Ja en dan die klas met fijne dorpskinderen, dat was natuurlijk een cadeautje! Laat ik iets vertellen over de aanpak. We hanteerden met klas 6 een aantal handige routines ten dienste van het klasmanagement. Zo oefenden we in de eerste week om bliksemsnel de zitplaatsen in de klas te veranderen. Bijvoorbeeld van positie 3 (in groepjes) snel naar positie 5 (carré). In de kring (positie 4) presenteerde om beurten een leerling een krantenknipsel voor de muurkrant. Ook verzorgden leerlingen om beurten de presentatie van 'het proefje van de week'. En we hadden een leesclub. Dat 'club' was wel wat eufemistisch geformuleerd. Elke leerling moest wekelijks een boek te lezen en daarvan een verslag te maken. Op de 30ste dag vierden we dat we als klas 30 dagen prettig met elkaar hadden gewerkt. Een beloningssysteem zonder poespas. Vast onderdeel van die dag waren de toneelstukjes, waarin de leerlingen naspeelden hoe ze bepaalde werkelijke of bedachte conflicten hadden opgelost. We organiseerden een uitgebreid project met veel inbreng van de leerlingen rond energie en duurzaamheid. Bij het project over oorlog en honger in Afrika gebruikten we de 'methode van de echte vraag'. Aan de hand van de vragen van kinderen brachten we kansen en problemen in beeld. Het opzoekspel was achteraf gezien met enige fantasie een verre voorloper van Google. We hadden een berg opzoekboeken en materialen (van telefoonboek en globe tot een complete encyclopedie) bij elkaar gebracht en ik had een serie passende opdrachten voorbereid. Om het antwoord te vinden was vaak informatie uit meer boeken nodig. Zoals bij: 'Welke stad ligt op het kruispunt van de volgende coördinaten en waar is deze stad beroemd om?' Bij het zelfstandig werken bepaalden leerlingen voor een deel de inhoud en ook de volgorde van de taken. Elke leerling had tevens het recht tijdens het zelfstandig werken een maal de klas te verlaten om snel een rondje langs de klimtoestellen op de speelplaats te doen. Wij trokken er graag op uit. Bijvoorbeeld op excursie naar de steenfabriek. De leerzaamheid van een uitstapje werd vergroot door er meer doelen aan te koppelen. Zoals verkeersveiligheid onderweg en ik lees bij Marina: 'De meester vertelde ons hoe we netjes en beleefd voor de dag konden komen'. Voor het bepalen van

de vorm van voortgezet onderwijs ging ik bij elke leerling op huisbezoek. Tot slot las ik op de reünie een paar stukjes uit het schrift. Nancy schreef: 'De meester leest een mooi gedicht over wolken'. Ik stop even en zeg dat ik het heel bijzonder vind dat Nancy dat na al die jaren nog weet. Maar nu hoor ik van meerdere kanten dat zij zich dit ook herinneren. En zelf zie ik ook nog heel vaag voor me dat ik de bundel van Nijhof erbij pak als we vanuit onze klas een geweldig indrukwekkende partij wolken over het Reichswald zien schuiven.' Ja, dat was niet te filmen zo mooi', zei een man die een kop boven zijn voormalige 'meester' uitstak. 'Het grote raam leek wel een filmdoek', zei Nancy. 'Broadway!' riep Johan, die destijds ook al voor de vrolijke noot zorgde. 'Ja, en wij waren er bij', zeiden we. Het was 21 maart 1982 's morgens rond negenen. Wedden? Kijk maar in het klasseschrift.

